

Arrest

nr. 263 906 van 19 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

1.2. Op 26 september 2021 komt de verzoekende partij zonder paspoort of enig ander identiteitsdocument het Rijk binnen. Aan de grens wordt de verzoekende partij door de grenspolitie tegengehouden.

1.3. Op 26 september 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 27 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.5. Op 15 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.6. Op 28 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) 1992 geboren in Naseriyah, Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine en groeide op in de wijk Mansouriyah te Naseriyah. U studeerde in 2015 af als mechanisch ingenieur. U heeft gewerkt als boekhouder en aan de kassa van een kledingwinkel.

Sinds oktober 2019 vinden er in verschillende steden in Irak betogingen plaats tegen de overheid, zo ook in Naseriyah en Kut. U schaarde zich aan de kant van de betogers. U had twee facebookprofielen: El Thawra Tantasser ('de revolutie gaat overwinnen') en el Thaeiroen Dot el Dolm ('opstandelingen tegen onrechtvaardigheid'), waarop u uw mening ventileerde. Beide profielen werden binnen de zes maanden geblokkeerd, vermoedelijk door de overheid. Zes maanden later organiseerde u zich met kapitaalkrachtige personen die steun wilden geven aan de betogers. U diende een tussenfunctie te vervullen tussen de geldschietters en de mannen die het geld verdeelden onder families van gestorven betogers en onder de handelaars die op hun beurt voedingswaren bezorgden aan de betogers.

U ging regelmatig op bezoek bij uw tante H. in Kut. Op 8 augustus 2021 was u de koer aan het afspreken toen er gewapende en gemaskerde mannen stopten. Ze overmeesterden u en u werd in de auto geduwd. U werd geblinddoekt en uw handen werden achter uw rug gebonden. U werd naar een afgelegen gebouw gebracht. De volgende dag kwamen er drie personen waarvan er twee gewapend waren. De derde persoon sprak u toe en zei dat ze het vermoeden hadden dat u actief was in het kader van de betogingen en mensen opzette tegen de overheid. U kreeg een slag in uw gezicht en werd in uw maag gestampt. U moest de namen geven van de mensen van wie u geld kreeg. U weigerde. De volgende dag kwamen ze terug en werden u dezelfde vragen gesteld. Op 12 augustus 2021 kwamen ze wederom terug en vroegen u opnieuw naar de namen. U werd geslagen met een zweep. U beseftte dat er drie van de geldschietters in het buitenland waren en u besloot dan ook deze namen op te geven, meer bepaald die van S. K, M. L. en A. H. U vertelde erbij dat ze op reis waren en dat u een vergadering met hen zou beleggen wanneer ze terug waren zodat de ontvoerders hen konden arresteren. Uw ontvoerders waren hier tevreden mee en u werd terug naar het huis van uw tante in Kut gebracht. U belde uw neef Ali in Bagdad op en zei hem wat er gebeurd was. Deze raadde u aan om via het dak naar de achterkant van het huis te gaan. Hij had een vriend opgetrommeld die beschikte over een auto met geblindeerde ruiten om u ongezien weg te voeren naar Basra. U lichtte eveneens de drie gedupeerden in met de boodschap dat ze niet meer naar Irak moesten terugkeren.

Op 13 augustus 2021 ging u naar uw tante in el Zubair, te Basra. U regelde er een visum voor Turkije waarna u naar Bagdad vertrok. U verbleef in Baladiyat bij een andere tante totdat u het land kon verlaten. U werd op 15, 21 en 28 augustus opgebeld door de ontvoerders die wilden weten wanneer ze uw geldschietters zouden ontmoeten. U zei dat ze nog niet in Irak waren.

U verliet Irak op 2 september 2021 vanop de luchthaven van Bagdad. U reisde legaal met uw paspoort en een visum naar Turkije. Uw neef Ali werd in Kut aangesproken door gemaskerde mannen die naar u op zoek waren. Uw broer Hoessein werd eveneens aangesproken met de vraag waar u was en dit op 10 september 2021. U verliet Turkije op 26 september 2021 en vloog naar België met een Noors paspoort op naam van R. S. M. U diende op 26 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw paspoort, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, een puntenlijst in verband met uw universitaire studies, vier foto's van uw rug, een medisch attest en een filmpje van de ontvoering.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u bij terugkeer vreest vermoord en gemarteld te worden door de milities (CGVS p.8). U kan het CGVS hier niet van overtuigen daar er geen geloof gehecht wordt aan het profiel dat u zichzelf aanmeet en evenmin aan de ontvoering die u ondergaan zou hebben.

Zo legde u incoherente verklaringen af aangaande de manier waarop u uw positie van tussenpersoon tussen de geldschietters en de mannen die het geld verdeelden zou verworven hebben. U stelde dat u initieel als facebookactivist werkte met twee valse profielen. Op basis van de posts die u de wereld instuurde, zou u benaderd zijn door een aantal personen. Deze mensen waren kapitaalkrchtig en wensten de opstand te ondersteunen, maar wilden zelf niet zichtbaar zijn. U werd bijgevolg door deze mensen aangesproken en jullie belegden vergaderingen om de activiteiten te coördineren (CGVS p.11). U werd geconfronteerd met de bedenking dat het wel erg risicovol is voor de geldschietters om zomaar vertrouwen te stellen in valse profielen op facebook en deze over hun plannen in te lichten. Het is immers best mogelijk dat er personen met malafide bedoelingen dergelijke posts op het internet zetten teneinde activistennetwerken bloot te leggen. U wijzigde onmiddellijk uw verklaringen en zei dat u die mensen reeds van vroeger kende: het waren vrienden van u. Ze zagen dat jullie dezelfde ideologie deelden. Ook dit is niet aannemelijk aangezien u niet onder uw eigen naam werkte maar onder een vals profiel. Uw vrienden konden dan ook niet weten dat u achter dit vals profiel schuil ging. U probeerde de situatie nog recht te trekken met de woorden dat de dossierbehandelaar het misschien verkeerd begrepen had. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter duidelijk dat u stelde dat u via de valse facebookprofielen in contact kwam met de geldschietters. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw profiel in ernstige mate (CGVS p.12).

Voorts blijkt dat u Irak legaal verlaten heeft vanop de luchthaven van Bagdad. U stelde dat u geen problemen ondervonden heeft bij uw vertrek. U, die klaarblijkelijk te boek stond als draaischijf voor het oppositantennetwerk in Naseriyah, zou probleemloos het land hebben kunnen verlaten. Dit is hoogst merkwaardig. U verklaarde dat u wel erg bang was maar niet wist van wie u precies schrik had. U verklaarde dat het de milities waren (CGVS p.8), maar wist niet welke militie het precies op u gemunt zou hebben gehad (CGVS p.8). Voorts is toch wel heel merkwaardig dat u zich niet informeerde over welke van de milities nu precies de controle had over de luchthaven om op die manier eventuele problemen te kunnen vermijden (CGVS p.8). Ook dit hypothekeert de geloofwaardigheid van uw verklaringen alsook het profiel dat u zichzelf aanmeet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 8 augustus 2021 ontvoerd werd door twee onbekenden omwille van de steun die u gaf aan de betogingen. U kan het CGVS er evenwel niet van overtuigen dat u effectief ontvoerd bent geweest. U werd meegenomen naar een afgelegen plaats waar u uiteindelijk onder druk de namen van drie van uw geldschietters zou hebben doorgegeven. U werd gevraagd of u nog meer informatie over deze personen diende over te maken en antwoordde hier ontkennend op (CGVS p.18). U diende een soort van vergadering op te zetten, waarbij u de mannen uitnodigde zodat uw belagers hen konden arresteren. U werd gevraagd of u ter plekke deze mannen diende op te bellen. Daar u uw gsm niet bij had, kon u dit niet doen, zo stelde u. Uw belagers hadden klaarblijkelijk het volste vertrouwen in uw medewerking: u werd gewoon bij uw tante thuis afgezet en men nam op geen enkele manier voorzorgsmaatregelen om na te gaan of u uw belofte zou nakomen (CGVS p.18). Dit is hoogst ongeloofwaardig. Uw gsm lag blijkbaar bij uw tante binnen. Het is dan ook logisch dat uw belagers meegingen om op zijn minst de nummers van de drie gedupeerden te noteren en eventueel eens na te gaan of er in uw contacten nog gegevens van mensen te vinden waren die steun betuigden aan de betogers. U verklaarde hierop slechts dat ze niet geïnteresseerd waren in de telefoonnummers, ze wilden de mensen zelf (CGVS p.18). U was de ideale persoon om hen aan hun uit te leveren, zo verklaarde u (CGVS p.18). Deze handelswijze kan echter niet overtuigen. In eerste instantie is het maar logisch dat uw belagers niet alle controle uit handen geven en simpelweg op uw bereidwilligheid gaan rekenen om uw vrienden over te leveren. Voorts ondergraaft de vaststelling dat men uw gsm niet eens doorzocht om na te gaan met wie u communiceerde en welke andere contacten voor hen interessant kunnen zijn (daar u zich toch voordoet als een spilfiguur in het netwerk) de geloofwaardigheid van het profiel dat u zichzelf aanmeet alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uit uw verklaringen bleek dat uw gsm een bron van interessante informatie was. U zou zelfs al uw contacten, chatberichten en foto's gewist hebben voor uw vertrek uit Irak (CGVS p.8). Dat de militie deze waardevolle bron van informatie niet even verifieerde toen ze u in hun macht hadden, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volgens uw verklaringen werd u in het oog gehouden nadat u bij uw tante werd afgezet (CGVS p.17). Ook dit kan niet overtuigen. U verklaarde immers dat u dezelfde dag nog via het dak van de woning kon ontsnappen (CGVS p.9). U reisde naar Basra waar u uw visumaanvraag in orde maakte om vervolgens naar Bagdad te gaan vanwaar u op 2 september 2021 vertrok naar Turkije. In die twee weken werd u drie maal opgebeld met de vraag hoe ver u stond met het beleggen van een vergadering met de drie gedupeerden. U wimpelde uw belagers simpelweg af. Er kan aangenomen worden dat deze laatste onraad roken, aangezien de toon waarop ze u aanspraken kordader werd (CGVS p.16). Hoewel u in het oog gehouden werd en uw belagers zich voor het huis van uw tante bevonden, zijn ze niet binnengekomen in de woning om u aan de tand te voelen. Ze belden u enkel drie maal telefonisch op. U verklaarde dat de milities in het zuiden de huizen niet ongevraagd binnen vallen. De milities hebben immers respect en gaan de huizen niet ongevraagd binnen omdat er misschien vrouwen aanwezig zouden zijn (CGVS p.17). Deze uitleg is allerm minst aannemelijk. Het is niet geloofwaardig dat de militieleden gedurende twee weken passief voor het huis zouden wachten zonder iets te ondernemen en u enkel op te bellen om een stand van zaken te vragen terwijl ze merkten dat hun plan faliekant dreigde af te lopen.

Voorts blijkt dat u niet op de hoogte bent of de personen die u verraden heeft, of hun families, al dan niet problemen hebben ondervonden. Uw desinteresse voor de mensen die door uw toedoen in gevaar gebracht kunnen zijn, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.16). U verklaarde dat de personen wiens naam u gaf op vakantie waren samen met hun families (CGVS p.19). Het is geweten dat Iraakse families erg groot zijn en niet kan verondersteld worden dat alle neven, ooms, tantes en nichten mee op vakantie zijn. U had er geen idee van of iemand van hen omwille van uw verraad ooit aangesproken werd. U zou er zelfs niet naar geïnformeerd hebben (CGVS p.16). Indien u daadwerkelijk zo begaan zou zijn geweest met de betogingen en u contacten met deze personen zou hebben gehad, kan aangenomen worden dat u zich zou interesseren aan en informeren naar het lot van deze personen. Dat dit bij u klaarblijkelijk niet het geval is, roept verdere vraagtekens op. U bent er verder evenmin van op de hoogte of er nog andere mensen met wie u nauw samenwerkte gelijkaardige problemen zouden hebben ondervonden (CGVS p.18). Ook hier heeft u geen enkele navraag naar gedaan. Deze desinteresse voor het lot van uw medestanders ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en het profiel dat u zichzelf aanmeet. U verklaarde dat u besloot om al het contact met de mensen waar u mee samenwerkte te verbreken en u enkel op uw eigen toekomst te concentreren (CGVS p.18). Deze uitspraak doet de wenkbrauwen fronsen. Als u met mensen gedurende twee jaar nauw heeft samengewerkt, is het niet geloofwaardig dat u niet eens informeert naar hun lot of naar eventuele problemen die ze ondervonden na uw vertrek en u hierover aldus niets zou weten aan te brengen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De authenticiteit van het filmpje in verband met de ontvoering moet ernstig worden betwijfeld. Het filmpje duurt 1 minuut en vier seconden. De eerst 51 sec staat u de vloer te besproeien. Vervolgens kostte het uw ontvoerders 9 seconden om u, die toch niet van de kleinste is, te overmeesteren en in de auto te duwen. U verklaarde nochtans dat u zich verzette (CGVS p.14). Hier is bijzonder weinig van te zien op het filmpje. Los van het geënceneerde karakter van het filmpje, kan er tevens aangestipt worden dat u, die met dit filmpje toch over harde bewijzen zou hebben beschikt aangaande uw ontvoering, niets met het bewijsmateriaal gedaan heeft. U heeft het filmpje enkel aan uw ouders, de asielinstanties van België en uw advocaat overhandigd (CGVS p.20). Ook dit is merkwaardig. Er kan nochtans verwacht worden dat u dit bewijsmateriaal wereldkundig zou maken. Het zou immers enige nieuws waarde hebben dat een activist ontvoerd wordt omwille van zijn kritiek op de overheid en dit bovendien op film heeft staan. U vroeg zich af hoe u dit kon doen. U was bang voor uw leven, zo liet u optekenen. U verklaarde dat u niet naar de politie of een andere overheidsinstantie gegaan bent, aangezien deze geïnfiltreerd zijn door de milities (CGVS p.20). U heeft eveneens nagelaten om andere activisten, NGO's, INGO's of de pers het bewijsmateriaal door te sluizen (CGVS p.20). Dit is wederom een element dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen alsook het profiel dat u zichzelf aanmeet in ernstige mate ondergraaft. Uw identiteitskaart, paspoort, rijbewijs en puntenlijst wijzigen niets aan deze beoordeling aangezien ze geen andere licht werpen op de door u aangehaalde asielmotieven. Op de foto's van uw rug zijn rode striemen te zien. Er kan op basis van deze beelden echter geen uitsluitel gegeven worden van de reden waarom, door wie of op welke manier deze verwondingen op uw rug terecht gekomen zijn. U legde tevens een medisch attest neer waarop geattesteerd staat dat er niets meer van uw verwondingen te zien is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irakof> <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider

al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eerdergerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten

aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in provincie Thi Qar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar provincie Thi Qar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Thi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1. Nadat de verzoekende partij de artikelen geciteerd heeft en de motieven van de bestreden beslissing samengevat heeft, stelt de verzoekende partij dat: “De identiteit van verzoekende partij staat vast (cf. stuk nr. 2, p. 3) en worden niet door verwerende partij betwist. Verwerende partij betwist evenmin dat verzoekende partij afkomstig is uit het district Naseriyah in de provincie Dhi Qar (cf. stuk nr. 2). Het niveau van willekeurig geweld in Dhi Qar is relatief laag (cf. stuk nr. 6, EASO (January 2021). Country Guidance: Common analysis and guidance note January 2021, pp. 36 en 139, dat door verwerende partij aan het administratief werd toegevoegd) maar dit belet niet dat verwerende partij bij de individuele beoordeling desalniettemin de nood aan bescherming moet onderzoeken (ibidem). Verzoekende partij is Sjiitisch Arabier zoals de meerderheid in de provincie Dhi Qar (cf. stuk nr. 6, p. 138; stuk nr. 5, p. 22).

Dit is in casu het geval. Verzoekende partij heeft dat hij via facebook ten tijde van de civiele protesten die tot slachtoffers leidde (cf. stuk nr. 5, UNHCR (May 2019). International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq, p. 21, dat door verwerende partij aan het administratief werd toegevoegd) twee profielen aangemaakt (el Thawra Tantasser: de revolutie zal overwinnen, en el Thaeiroen Dot el Dolm: opstandelingen tegen onrechtvaardigheid) waardoor hij in contact kwam met geldschietters voor hulp aan slachtoffers ingevolge de gewapende onderdrukking met doden tot gevolg door de veiligheidsdiensten (cf. stuk nr. 5, p. 21).

Veiligheidsincidenten zijn het grootst in het district Naseriyah (cf. stuk nr. 5, p. 139) waar verzoekende partij vandaan komt. Activisten die van ver of dicht deelnamen, zoals verzoekende partij als tussenpersoon in het financiële netwerk dat, worden vervolgd omdat zij door milities doodsb bedreigingen ontvangen (cf. stuk nr. 5, p. 21) hetgeen ook met verzoekende partij gebeurde (ontvoering en foltering ten einde de geldschietters te verraden).

Dit komt bovenop de algemene toestand van onveiligheid in Zuid Irak waar sedert 2014 nadat ISIS er zijn soldaten voor andere theaters wegtrok, criminele bendes, milities en stammen het machtsvacuüm opvulden wat leidde tot gewapende overvallen, ontvoeringen voor losgeld of intimidatie, drugshandel, afpersing en beschermgeld alsook stammetwisten met geweld en zware wapens (cf. stuk nr. 5, p. 20) alsook bovenop

Deze milities en andere zijn niet de overheid die algemene databanken kunnen raadplegen en nagaan of wanneer iemand zoals verzoekende partij een paspoort aanvraagt of met een vliegtuig vertrekt kunnen controleren en aanhouden. Het is dan ook niet vreemd dat verzoekende het land van herkomst legaal kon verlaten.

Uit het voorgaande volgt dat de Iraakse overheid kennelijk niet in staat is om in de provincie Dhi Qar systematisch en voortdurend de orde en veiligheid te bewaren om aan verzoekende partij de bescherming doeltreffende en niet tijdelijk zoals doorartikel 48/5, par. 2, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 te kunnen bieden.

De verklaringen van verzoekende partij over haar activisme en ontvoering en de gegronde vrees voor haar leven, fysieke integriteit en vrijheid zijn daarmee niet in strijd met de algemene en bijzonder informatie en die gekend en relevant is voor haar verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 48/6, par. 4, letter c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en hiervoor werden besproken. Met andere woorden haar verklaringen zijn wel degelijk aannemelijk en haar geloofwaardigheid in hoofdlijnen staat daarmee in de zin van artikel 48/6, par. 4, letter e) vast.

In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven is dat verzoekende partij niet onlogisch maar juist normaal rationeel en menselijk is. Verzoekende partij toont zich rationeler dan verwerende partij waar deze laatste bijvoorbeeld de rationaliteit van verwerende partij in vraag te stellen wanneer die antwoordt dat tijdens de religieuze feesten zichzelf in het hoofd snijden en met een ketting op de rug slaan niet goed is (cf. stuk nr. 3, pp. 4-5/23). Daarentegen vindt verwerende partij dit heel gewoon: «waarom vindt u eigenlijk dat dat een negatief beeld schept van sjia, dat is toch gewoon een onderdeel daarvan?» (ibidem).

Ook het antwoord van verzoekende partij over waarom zij niet langer op facebook actief is, is normaal. Zo rapport het UNHCR dat protest coördinatoren de protesten opschorten na het ontvangen van doodsb bedreigingen (cf. stuk nr. 5, p. 21).

Verzoekende partij handelde gelijkaardig en haar verklaringen zijn daarmee aannemelijk, logisch of te verwachten. Haar verklaring over waarom zij niet langer op facebook actief was

(cf. stuk nr. 3, p. 18/23) :

[...]

Is dan ook helemaal niet abnormaal.

Verzoekende partij verklaarde ook niet dat zij gedesinteresseerd was, zij gaf enkel aan het niet te weten en uit vrees verdere contacten te hebben afgebroken (ibidem).

Het is evenmin incoherent dat sociale media gebruikers hun ongenoegen of mening op het internet uitdrukken en dat zij het overgrote deel op sociale media uitmaken. Cybercriminaliteit is universeel en niet beperkt tot Irak. En ontkennen dat mensen desondanks het gevaar toch massaal sociale media gebruiken is omdat zo leerde de Arabische Lente daar een enorme bewegende kracht van uitgaat zodanig dat de overheden van de betrokken landen het internet afsloten. Het argument het gebruik van het internet een risico voor de geldschietters was en daardoor «incoherent» dat ze het wel gebruikten is niet verenigbaar met de algemene en bijzondere informatie zoals besproken die gekend en relevant is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

De argumenten die verwerende partij inroept, zijn vinden geen steun in de feiten en de documenten van het dossier minstens vormen een ongenueanceerd selectieve lezing van de UNHCR en EASO rapporten die aan het administratieve dossier werden toegevoegd. Het tegendeel is waar en verzoekende partij toont op gedocumenteerde wijze aan dat haar verklaringen aannemelijk en in hoofdlijnen geloofwaardig zijn. Bijgevolg dien de twijfel die nog mocht bestaan in haar voordeel te worden uitgelegd.

Het voordeel van de twijfel dient om voorgaande redenen aan verzoekende partij te worden toegekend zoals het UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees (January 1992. Geneva, p. 48).

[...]

De neergelegde documenten en de documentatie toegevoegd aan het onderhavig verzoekschrift kunnen wel degelijk de conclusies van verwerende partij ombuigen of tegenspreken. De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

Tot slot geeft de verzoekende partij nog een korte theoretische uiteenzetting over de door haar ingeroepen wetsbepalingen en beginselen.

2.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij nog de volgende documenten toe:

- uittreksel uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 15 oktober 2021
- melding dat de broer van de verzoekende partij overleden is
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq, May 2019
- EASO (January 2021). Country Guidance: Common analysis and guidance note January 2021

3. De aanvullende nota

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat de volgende stukken:

- Bewijs overlijden broer
- Foto begrafenis broer van de verzoekende partij
- Foto zerk broer van de verzoekende partij.

4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart dat zij bij een terugkeer naar Irak vreest vermoord en gemarteld te worden door de milities.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een kopie van haar paspoort, kopie van haar rijbewijs, kopie van haar identiteitskaart, een kopie van haar ‘graduation certificate’ met betrekking tot haar universitaire studies, vier foto’s van haar rug, een

medisch attest van 1 oktober 2021 en een filmpje van haar voorgehouden ontvoering. Voorts brengt de verzoekende partij twee documenten en twee foto's bij om het overlijden van haar broer aan te tonen.

De kopies van haar paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op identiteitsgegevens die in deze stand van zaken niet betwist worden. In deze stand van zaken wordt evenmin het opleidingsniveau van de verzoekende partij betwist.

Het fotografisch materiaal toont letsels op de rug en schouders aan. Op basis van de foto's kan niet opgemaakt worden wanneer en in welke omstandigheden deze letsels opgelopen werden. Uit het medisch attest van 1 oktober 2021 blijkt dat voormelde letsels niet meer waarneembaar zijn.

De verzoekende partij heeft ook een video neergelegd. Het administratief dossier bevat de video *an sich* niet, maar wel de verschillende screenshots ervan. Met betrekking tot deze video wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“De authenticiteit van het filmpje in verband met de ontvoering moet ernstig worden betwijfeld. Het filmpje duurt 1 minuut en vier seconden. De eerst 51 sec staat u de vloer te besproeien. Vervolgens kostte het uw ontvoerders 9 seconden om u, die toch niet van de kleinste is, te overmeesteren en in de auto te duwen. U verklaarde nochtans dat u zich verzette (CGVS p.14). Hier is bijzonder weinig van te zien op het filmpje.”* Voormelde motieven van de bestreden beslissing komen overeen met de verschillende screenshots opgenomen in het administratief dossier. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ter terechtzitting wordt het document uit de aanvullende nota vertaald door de tolk. Hieruit blijkt dat het overlijdenscertificaat opgesteld werd door het universitair ziekenhuis in Naseriyah. Ook wordt aangegeven dat de persoon Mohammed Sadek A. S. overleden is aan het gevolg van een schotwonde in het hoofd en de borstkas. Op basis van de documenten kan geenszins een causaal verband gelegd worden tussen het overlijden van haar broer M. en de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. De commissaris-generaal besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding zouden hebben gevormd om Irak te verlaten. De commissaris-generaal stelt immers vast dat de verzoekende partij (i) incoherente verklaringen afgelegd heeft over de manier waarop zij haar positie van tussenpersoon tussen de geldschietters en de mannen die het geld verdeelden, verworven heeft, (ii) Irak op een legale manier verlaten heeft via de luchthaven van Bagdad zonder dat de verzoekende partij zich vooraf geïnformeerd heeft over welke milities de controle hadden over de luchthaven om op die manier eventuele problemen te kunnen vermijden, (iii) niet aannemelijk maakt dat ze door twee onbekenden ontvoerd werd op 8 augustus 2021 omwille van de steun die ze gaf aan de betogingen, (iv) weinig plausible verklaringen afgelegd heeft over de directe periode na haar vrijlating, het is namelijk weinig plausibel dat militieleden gedurende twee weken passief voor het huis zouden wachten zonder iets te ondernemen en haar enkel zouden opbellen om een stand van zaken te vragen terwijl ze merkten dat hun plan dreigde te mislopen, (v) niet op de hoogte is of de personen die ze verraden heeft of hun familieleden al dan niet problemen ondervonden hebben, terwijl er aangenomen kan worden dat indien de verzoekende partij effectief zou deelgenomen hebben aan betogingen en contacten zou hebben met deze personen, ze begaan zou geweest zijn met hen en zich zou hebben geïnformeerd naar hun lot. Haar desinteresse voor het lot van haar medestanders ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen en haar voorgehouden profiel.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand

van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat zij ten tijde van de civiele betogingen twee profielen aangemaakt heeft waardoor zij in contact kwam met geldschietters. Zowel ter terechtzitting als in het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich echter tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

In casu maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij een activist op sociale media was tot de sluiting van haar twee accounts. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij slechts met veel moeite kan aangeven wanneer haar accounts afgesloten werden (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.19). Zoals de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft gaat het niet over een lange periode waardoor redelijkerwijze van de verzoekende partij kan verwacht worden dat ze een concrete tijdsaanduiding kan geven. Des te meer omdat uit haar verklaringen blijkt dat de Facebookpagina's niet op hetzelfde moment geblokkeerd werden (NPO, p.19). Daarenboven legt de verzoekende partij slechts vage verklaringen af over haar online activiteiten op Facebook. Ze heeft het immers slechts over sensibiliseringsacties, zonder meer duiding te geven over de inhoud ervan of de frequentie van haar berichten op Facebook (NPO, p. 11 en 19). Ook kan ze geen enkel document, screenshot of dergelijke bijbrengen met betrekking tot de berichten die ze op sociale media geplaatst heeft. Voorts verklaart de verzoekende partij dat: *"Deze twee profielen werden aangemaakt met gebruik van prepaid kaart, en je krijgt dan een bevestigingscode maar deze werd dan geannuleerd of verwijderd en ik dacht dan ik te geven en eten enz."* (NPO, p.19). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de aanmaak en het beheren van deze Facebookpagina's op een vrij anonieme manier konden gebeuren. De verzoekende partij geeft zelf aan dat het om valse profielen ging (NPO, p.11). In deze context is het dan merkwaardig dat de verzoekende partij daarna gekozen heeft om op een meer zichtbare manier deel te nemen aan de betogingen, namelijk door de betogers logistieke, financiële en materiële steun te verlenen (NPO, p.19). Dit knelt des te meer omdat de verzoekende partij zelf aangeeft dat haar vader niet wou dat ze in "de picture" kwam (NPO, p.11). Ook over haar deelname aan de betogingen en het organiseren van vergaderingen beperkt de verzoekende partij zich tot vage en algemene verklaringen, alhoewel ze zelf aangeeft heel actief te zijn geweest (NPO, p.12). De verzoekende partij verklaart dan dat ze het geld dat ze van de geldschietters kreeg ook over drie personen verdeeld heeft die het geld brachten naar de slachtoffers of de families van de slachtoffers (NPO, p.11). Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd hoe er bepaald werd aan welke personen er geld gegeven werd, hierop stelt de verzoekende partij dat ze daar een vrije keuze in had. Wederom verwijst de verzoekende partij naar de drie personen die ze tijdens het persoonlijk onderhoud genoemd heeft (NPO, p.11), doch beperkt de verzoekende partij zich wederom tot algemene en weinig doorleefde verklaringen. Dit knelt des te meer omdat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze in oktober 2019 met de berichten op het valse Facebookprofiel begonnen is en dat ze zes maanden na de aanvang van de betogingen in 2019 begonnen is met de financiële steun. De verzoekende partij is dan op 2 september 2021 uit Irak vertrokken, nadat ze in augustus 2021 ontvoerd is geweest. Bijgevolg houdt de verzoekende partij voor dat ze gedurende een lange periode actief deelgenomen heeft aan de organisatie van de betogingen (NPO, p.12), in het licht van voormelde verklaringen van de verzoekende partij kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer concrete informatie en doorleefde verklaringen zou afgelegd hebben omtrent haar activiteiten in het kader van deze betogingen. Telkenmale beperkt de verzoekende partij zich tot algemene verklaringen (NPO, p. 11, 12, 13, 19). Voorts brengt de verzoekende partij geen enkel stuk bij om deze activiteiten te staven. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat alle contacten telefonisch verliepen. Haar voorgehouden profiel van activist wordt verder ondermijnd door de verklaring dat er in haar regio geen activisten zijn om dan de naam op te geven van twee personen (NPO, p.19). Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij begonnen is met acties zes maanden na de aanvang van de betogingen in 2019 kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat ze vlot de namen kan geven van andere activisten in haar regio van herkomst.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze door milities doodsb bedreigingen gekregen heeft, wijst de Raad er bijkomend op dat de verzoekende partij geenszins kan aangegeven door welke milities ze bedreigd werd en welke milities haar ontvoerd hebben (NPO, p.9).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze het niet eens is dat het gegeven dat haar geldschietters haar via het internet hebben gecontacteerd een risico voor hen inhield, wijst de Raad erop dat de kern is dat de verzoekende partij wisselende verklaringen afgelegd heeft over haar relatie tot deze personen. Uit de oorspronkelijke verklaringen van de verzoekende partij blijkt vooreerst dat zij laat uitschijnen dat zij deze personen niet kende, en dat ze haar hebben gecontacteerd omwille van haar berichten op Facebook, wijzigt de verzoekende partij erna haar verklaringen door te stellen dat ze deze geldschietters reeds kende en dat het vrienden waren (NPO, p. 11-12).

De loutere stelling dat de verwerende partij een ongenueanceerde lezing zou gedaan hebben van de landeninformatie en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat coördinatoren van protesten de protesten opschorten nadat ze doodsbedreigingen ontvangen hebben, volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Deze informatie is van louter algemene aard. De verzoekende partij maakt in eerste instantie geenszins aannemelijk dat ze actief was bij de organisatie van protesten in haar regio van herkomst en dat ze ontvoerd omwille hiervan werd gelet op de vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen die ze afgelegd heeft. Het algemeen betoog van de verzoekende partij kan geenszins volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De verzoekende partij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op hoger gedane vaststellingen, niet in.

7.4. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij er niet in slaagt om de bovenvermelde onaannemelijkheden, vage verklaringen, divergenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen te verklaren of te weerleggen. De voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

7.5. De bevindingen van de commissaris-generaal over haar vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd. De verzoekende partij beperkt zich tot het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico zou lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Irak. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zou hebben gekend.

8.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 en EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Thi Qar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Thi Qar voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat de verzoekende partij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Thi Qar. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door de verzoekende partij niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

8.3. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu*, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en voorgaande motieven, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* liggen er geen dergelijke elementen voor daar aan de door de verzoekende partij naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. RYCKASEYS